

Camellia

มือ
ลาชลับ
นลาชนหน้า
อช่างทำ
ข้ามเวลา
มากเป็น
ชางา
แพทช์
จันเนียง

盛世嫡女医品特工妃

5

风光霁月 เฟิงกวงจีเยว่ เขียน
โมจิถั่วแดง แปล
RUNYA วาด

บทที่ 185 ก่อความวุ่นวาย

ทุกคนต่างพากันงงกันไปชั่วครู่

บ่าวรับใช้บางคนเริ่มนึกถึงเรื่องราวในอดีตระหว่าง
จู่จวินหลันกับอนุหวังขึ้นมา ไม่แน่ว่าคุณหนูสามที่เจียบมา
หลายวัน บัดนี้คงได้โอกาสลงมือคิดบัญชีกับฉู่เมิ่งอิงแล้วกระมัง

“คุณหนูสาม...” หงเฟิน อดีตสาวใช้คนสนิทของอนุหวัง
ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินมาทำความเคารพแล้วกล่าวเสียงเบา

“เรื่องของแม่นางเมิ่งอิงกับคุณหนูห้า ก็แค่เด็กทะเลาะกัน
ตามประสา อยู่ร่วมกันย่อมมีผิดใจกันเป็นธรรมดา ขอคุณหนูสาม
โปรดเมตตา อย่ารบกวนถึงอนุซุนกับอนุซูละนะเจ้าคะ”

นางปรนนิบัติอนุหวังมาหลายปี เห็นคุณหนูจากเรือน
อวีซึ่งต้องกลายมาเป็นบ่าวรับใช้ให้ใครต่อใครขมเหง นางก็สนใจ
ไม่อาจช่วยเหลือได้

ตอนนี้หากอนุชุนรู้เรื่องทะเลาะวิวาทระหว่างฉู่เมิ่งอิงกับคุณหนูห้า ด้วยนิสัยของอนุชุน เกรงว่าจะต้องหาทางกลั่นแกล้งเอาชีวิตฉู่เมิ่งอิงเป็นแน่

“คุณหนูสาม...บ้านไฉรมเย็นเป็นสุขก็รุ่งเรืองทั้งนั้นนะเจ้าคะ” หงเฟินประสานมือยอบกายกล่าว

ฉู่จวินหลันกลับรู้สึกชื่นชมในความจงรักภักดีของหงเฟินอยู่บ้าง นางกล่าวเสียงเรียบ “ข้าไม่ได้เรียกมาเพราะเรื่องนี้เท่านั้น ข้ายังมีเรื่องอื่นจะถาม”

หงเฟินถึงกับพูดไม่ออก แม้ยังอยากอ้อนวอนต่อ แต่พอเห็นคิ้วเรียวของฉู่จวินหลันขมวดเล็กน้อย ก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

ขณะนั้นสาวใช้ที่แบกพับผ้ามาก็วางลงเรียบร้อย แล้วรีบเข้าไปแยกฉู่เมิ่งอิงกับฉู่อวิ้นเจียว จากนั้นก็พาตัวทั้งสองคนมาต่อหน้าฉู่จวินหลัน

ฉู่จวินหลันมองพวกนางแวบหนึ่งแล้วกล่าวสั้นๆ “ไปกันเถิด” ก่อนจะหันหลังเดินนำไปยังโถงหน้า อาคารนี้สีฟ้าอ่อนพลัวไสวสะท้อนกับหิมะขาวกำแพงแดง ยิ่งขับให้ผมนางดูดำขลับ ผิวขาวผ่องดั่งหิมะ

ฉันเพิ่งมองแผ่นหลังระหงนั้นแล้วก็มองเสื้อผ้า
เนื้อหยาบของตัวเอง ความขมขื่นไหลป่าเข้ามา ก่อนจะ
เปลี่ยนเป็นความอึดอัดและริษยา

นางไม่มีวันยอม! หากเกิดมาในตระกูลต่ำต้อย นางอาจ
พอทนได้บ้าง แต่ที่เจ็บแค้นที่สุดคือ นางเคยสัมผัสความร่ำรวย
สุขสบายมาก่อน แต่ตอนนี้กลับตกต่ำปานนี้ จะให้นางยอมรับได้
อย่างไร!

เมื่อข่าวคุณหนูสามจะมาที่โถงหน้าแพร์กระจายไป
บ่าวรับใช้ในเรือนก็รีบเตรียมถ่านไฟไว้ตรงที่นั่งหลัก พอเห็น
คุณจิวหันเดินเข้ามาแต่ไกล มามาผู้ดูแลก็รีบออกมาต้อนรับ
ยิ้มพรางแหวกผ้าฆ่านลายมวงคลสีเขียวเข้มให้

คุณจิวหันก้าวเข้าเรือนพร้อมผู้ติดตาม มามาก็รีบตาม
เข้าไปด้วย

“คุณหนูสามเชิญนั่งเจ้าค่ะ บ่าวเพิ่งเปลี่ยนเบาะพิงใหม่
ท่านหนาวหรือไม่ หากหนาว บ่าวจะให้คนยกเตาไฟมาเพิ่มอีก
เจ้าค่ะ”

ฉุฉวนหลันยิ้มบางตอบ “ไม่ต้องหรอก เช่นนี้ก็ดีมากแล้ว
มามาไปจัดการงานของตัวเองเถิด”

“เจ้าคะ เช่นนั้นบ่าวขอตัว” มามารับคำสั่งเสียงร่าเริง คำชม
เพียงสั้นๆ แต่ทำให้นางปลื้มใจจนยิ้มแก้มแทบปริ

ฉุฉวนอิงกับฉุฉวนวิ้นเจียวถูกพาตัวเข้ามาพอดี จึงได้เห็น
ภาพนั้นเต็มตา

ตั้งแต่ฉุฉวนหลันดูแลจวน ทุกคนในจวนต่างก็มีท่าที
เช่นนี้กับนาง นางคือคุณหนูสาม แต่ดูเหมือนจะเป็นหนึ่งเดียว
ที่ได้รับทุกสิ่ง ขณะที่พวกตนกลับถูกเหยียบย่ำจนจมหาย

ฉุฉวนหลันรับถ้วยชาแดงจากจื่อเยียน แล้วเงยหน้ามอง
ฉุฉวนอิงกับฉุฉวนวิ้นเจียวแสบหนึ่ง แต่ไม่เอ่ยอะไร

สาวใช้สองนางที่จับแขนพวกนางไว้ก็ยังไม่ยอมปล่อย
ทั้งคู่จึงทำได้เพียงยืนอยู่ด้านข้าง มองฉุฉวนหลันจิบชาเงิบๆ

ไม่นานอนุชุนกับอนุชู่ที่ได้ยินข่าวก็มาถึงแล้ว

ทันทีที่เข้ามา อนุชุนก็เห็นบุตรสาวตนยืนอยู่มุมหนึ่ง
ในสภาพเหมือนนักโทษ โดยที่ฉุฉวนหลันกลับนั่งจิบชาอย่าง

สบายอารมณ์ที่แก้ไอหลัก ข้างเท้ามีเตาถ่านอุ่น ๆ วางอยู่ ก็รู้สึก
ชุ่มเคืองใจนัก

“โธ่ ฐู่เม็งอิงเป็นสาวใช้ แต่เจียวเจียร์ของข้าณะยังเป็น
คุณหนูของตระกูล ฐู่ ไครมันกล้าดูหมิ่นบุตรสาวของข้าเช่นนี้!
ดูถูกนางก็ไม่ต่างกับดูถูกคุณหนูสามเลยไม่ใช่หรือ” อนุชุนกล่าว
พลางเดินไปยังแก้ไอข้างตำแหน่งหลักแล้วจะนั่งลง

ฐู่จวินหลันเลิกคิ้ว แววตาคมกริบประหนึ่งคมมีดมอง
ไปทางอนุชุน

อนุชุนถึงกับหน้าแดงกำ แต่ยังมีนทรุดตัวนั่งลงอย่างตื้อดิ่ง

“ยีน สิ่งให้เจ้านั่งแล้วหรือ” จื่อเยียนตวาดอย่างไม่พอใจ

อนุชุนแค้นเสียงเย็นชาพลางถลึงตาใส่จื่อเยียน “คุณหนู-
สามยังไม่ปริปาก เจ้ากล้าขึ้นเสียงกับข้าหรือ ข้าอยู่ข้างกาย
นายท่านตั้งแต่ไม่รู้เจ้ากำลังวิ่งเล่นอยู่ที่ไหนด้วยซ้ำ!”

จื่อเยียนโกรธจนหน้าแดงกำ ขณะกำลังจะทำเอวโตะกลับ
ฐู่จวินหลันก็วางถ้วยชาลงบนโตะเคลือบเงาพอดี

เสียงนั้นไม่ได้ดังนัก แต่ห้องทั้งห้องกลับเงียบลงในทันที

“ยื่น” ชูจวินหลันกล่าว

บ่าวรับใช้รอบข้างต่างก้มหน้าไม่กล้าแสดงอาการใด
ทำเสมือนว่าตนไม่มีตัวตน

อนุชุนหน้าซิดเผือด นี่เป็นครั้งแรกที่นางถูกประจาน
ต่อหน้าคนทั้งห้องนับแต่ชูจวินหลันขึ้นดูแลจน

นางอยากทำท่าหยิ่งผยองให้ดูน่าเกรงขาม แต่พอเห็น
สายตาเย็นเยียบของชูจวินหลัน ก็ได้แต่ลุกขึ้นยืนอย่างอับอาย

ชูจวินหลันหันไปทางอนุชุนแล้วกล่าวเสียงอ่อนโยน
“อนุชุนนั่งเถิด”

อนุชุนถึงกับรู้สึกเหลือเชื่อ รีบคำนับรับคำ “ขอบคุณ
คุณหนูสามเจ้าค่ะ” แล้วเดินไปนั่งฝั่งตรงข้ามอนุชุน พร้อมกับ
เลิกคิ้วมองนางอย่างสนใจ

อนุชุนหน้าแดงก่ำ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำด้วยความ
อับอาย

“เมื่อเข้าคุณหนูสามกินประทัดเข้าไปหรืออย่างไร ถึงได้
เหยียบคนนั้นที่คนนี่ที่เช่นนี้ หมายความว่าอะไร ผู้น้อยทำอะไร

ผิดหรือ หากผู้น้อยผิด ก็เชิญท่านสั่งสอนมาเถิด เหตุใดต้องทำให้ผู้น้อยอับอายต่อหน้าบ่าวรับใช้มากมายเช่นนี้ด้วย”

จื่อเยียนแย้งหยัน “บ่าวรับใช้อะไร หากว่ากันตามฐานะ เจ้าเองก็เป็นแค่บ่าวเช่นกัน! ตอนฮูหยินผู้เฒ่าควบคุมเรือน เจ้าเคยนั่งตรงนี้ได้ด้วยหรือ”

“เจ้า!” อนุชุนโกรธจนแทบระเบิดโทสะ อยากจะตะโกนโต้เถียงกับจื่อเยียน แต่ก็คิดได้ว่าอาจทำให้ตัวเองดูไร้ค่า จึงหันไปกล่าวกับฉู่จวินหลันเสียงต่ำ “คุณหนูสามอย่าถือตัวให้มากนัก ถึงแม้ท่านจะได้ออกเรือนไปเป็นชายาชื่อจื่อในอนาคต แต่ท่านก็ไม่อาจตัดขาดจากตระกูลตนเองได้กระมัง อีกทั้งตอนนี้ท่านก็ยังไม่ได้ออกเรือน เป็นเพียงคุณหนูที่ยังไม่ได้แต่งงาน เทียบฐานะกับฮูหยินผู้เฒ่าเช่นนี้ไม่เกินตัวไปหน่อยหรือ”

ฉู่จวินหลันยิ้มบาง “ดูทำอนุชุนจะยังมีกำลังดีนัก มีแรงโต้เถียงตั้งมากมาย เช่นนั้นก็เก็บคำพูดพวกนั้นไว้ใช้ตอนที่ต้องแก้ต่างให้ตัวเองเถิด ข้าจะให้โอกาสเจ้าเอง”

คำพูดนั้นทำให้อนุชุนใจหายวาบ

ฉู่จวินหลันหมายความว่าอย่างไร หรือว่าอีกฝ่ายรู้เรื่อง
แล้ว?

ฉู่จวินหลันหันไปมองฉู่เมิ่งอิงกับฉู่จวินเจียว “พูดมา
พวกเจ้าทะเลาะอะไรกัน”

ด้วยยืนอยู่ในห้องนี้นานพอให้ฉู่เมิ่งอิงตั้งสติได้ นางรู้ว่า
คนฉลาดย่อมรู้จักเจียมตน ในตอนนี้สถานการณ์ของตนย่อม
อ่อนแอกว่าฉู่จวินหลันมาก หากดันทุรังต่อสู้กันตรงๆ ย่อมมีแต่
จะเจ็บตัว และหากเลวร้ายก็อาจถึงตาย

นางลึมรสความโหดเหี้ยมของฉู่จวินหลันมาหลายครั้งแล้ว

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ฉู่เมิ่งอิงก็ปรับอารมณ์ให้สงบนิ่ง กล่าว
เสียงสะอื้นว่า “วันนี้ข้าตื่นแต่เช้า กำลังจะไปกวาดหิมะในลาน
เรือน คุณหนูห่าก็พาคนเข้ามา แล้วกล่าววาจาหยาบคายใส่ข้า
แต่ข้าก็เป็นลูกของนายท่านเหมือนกับคุณหนูห่า ย่อมถือได้ว่า
เป็นพี่สาวตามสายเลือด”

กล่าวถึงตรงนี้ น้ำเสียงของฉู่เมิ่งอิงก็เต็มไปด้วยความ
เศร้าสร้อย ใบหน้านางเดิมทีก็ดูอ่อนโยนน่าเวทนา ด้วยยามนี้
ผอมลงกว่าเดิมก็ยังชวนให้น่าสงสาร พอนางรำให้ขึ้นมา ผู้คน

ในห้องต่างก็พลอยรู้สึกสะเทือนใจ จนบางคนที่เคยถูกอนุหวัง
รังแกก็เริ่มลังเลว่าหรือควรเลิกกลั่นแกล้งฉู่เมิ่งอิงดี

ฉู่วีนเจียวโกรธจนตัวสั่น ตวาดลั่น “เจ้ากล้าพูดเช่นนี้
ได้อย่างไร! คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน! ข้าไม่อยากเข้าใกล้เจ้า
ด้วยซ้ำ! ข้าจะไปหาเรื่องเจ้าทำไม! อย่ามาทำเป็นพูดดีหน่อยเลย!”

ฉู่เมิ่งอิงยิ่งทำหน้าที่เศร้า “พวกท่านดูเอาเถิด นางปฏิบัติ
ต่อข้าเช่นนี้ ข้าพยายามอดกลั้นแล้ว แต่นางกลับพูดถึงแม่ข้า
ที่จากไปไม่ยอมหยุด ข้าจึงอดไม่ได้ที่จะโต้เถียงกลับไป
นางเถียงสู้ข้าไม่ได้จึงลงมือตีข้า แล้วข้าจะยื่นให้นางทำร้าย
เฉยๆ ได้อย่างไร ย่อมต้องดิ้นรนต่อสู้กลับไปบ้างเป็นธรรมดา”

“เจ้าโกหก! เจ้าสมควรโดนแล้ว! เหตุใดไม่พูดไปล่ะว่า
เมื่อก่อนเจ้าอวดดีแค่ไหน ตอนที่อนุหวังควบคุมจวนเจ้าแย้งของ
จากพี่น้องไปเท่าไร? แม้แต่ของคุณหนูสาม เจ้าก็ยังกล้าแย้ง!”

ฉู่เมิ่งอิงกลัวว่าฉู่จวินหลันจะย้อนคิดถึงเรื่องเก่าๆ จึง
พยายามร้องไห้เสียงดังเพื่อกลบเสียงอีกฝ่าย

ฉู่จวินหลันยกมือνωดขมับ “ฉู่เมิ่งอิง เจ้าช่วยอธิบาย
ประโยคนี้ให้ข้าฟังหน่อยสิ ‘แม่เจ้าเป็นแค่หมาข้างกายแม่ข้า

แม่ขำสั่งให้เจ้าวางเพลิงฆ่าคน เจ้าก็ต้องทำ” จากนั้นก็หันไป
มองอนุชุน “อนุชุนก็ฟังไว้ให้ดี อีกเดี๋ยวเจ้าจะได้มีโอกาสแก้ตัว”

ฉู่เมิ่งอิงถึงกับยีนึงค้ำ

ฉู่อวิ้นเจียวกับอนุชุนก็หน้าเปลี่ยนสีทันที

อนุชุนเหงื่อเย็นไหลทั่วแผ่นหลัง...นางเริ่มเข้าใจแล้วว่า
ทำไมวันนี้ฉู่จวิ้นหลันถึงจ้องเล่นงานนาง

“ข้าไม่ได้พูด! เจ้า...” ฉู่เมิ่งอิงรีบปฏิเสธ

“อย่ามาแก้ตัว มีหลายคนได้ยีนประโยชน์ของเจ้า”
ฉู่จวิ้นหลันยิ้มบาง

จื่อเยียนกับบ่าวรับใช้อีกหลายคนก็ช่วยยีนยัน

“ใช่ นางพูดแบบนี้จริงๆ ตอนนั้นพวกเราเอาผ้าไปส่ง
ให้แต่ละเรือน ก็ได้ยีนนางพูดประโยชน์นั้นพอดี”

สีหน้าฉู่เมิ่งอิงค่อยๆ ซีดเผือด

แต่พอเห็นสีหน้าอนุชุนกับฉู่อวิ้นเจียว นางกลับรู้สึกโล่งใจ

นางจะกลัวไปทำไม ตอนที่นางไม่มีอะไรเหลือแล้ว เก็บเงียบไว้ก็ไม่ได้ประโยชน์ หากเรื่องทุกอย่างถูกเปิดเผย บางทีนางอาจได้ความเมตตาจากฉู่จวินหลัน และยังได้เห็น แม่ลูกคู่ นั้นจับตัวอีกด้วย!

เมื่อนึกได้ดังนั้น ฉู่เมิ่งอิงก็เอ่ยเสียงหนักแน่น “ข้าพูดเอง ข้ารู้เรื่องนี้ ข้าจะเล่าทุกอย่าง”

“หุบปาก!” อนุชุนโกรธจัด แทบจะเอานิ้วจิ้มหน้าฉู่เมิ่งอิง “แม่เจ้าทำจวนปิ่นปวนไปหมด เจ้าก็ยังจะปล่อยข่าวเท็จอีกหรือ!”

นางหันไปหาฉู่จวินหลัน รีบพูดเสียงแหลม “คุณหนูสาม อย่าไปหลงเชื่อคำโกหกของนางนะเจ้าคะ! ข้ากับอนุหวังเคย มีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน ฉู่เมิ่งอิงเลยเกลียดข้าฝังใจ นางก็แค่ พูดให้ข้าเดือดร้อน ขึ้นท่านหลงเชื่อนางก็คงโง่เต็มทนแล้ว!”

“ไม่ ข้าไม่มีอะไรเหลือแล้วจริงๆ จากนี้ต้องพึ่งคุณหนูสาม ข้าไม่คิดจะแย่งชิงอะไร แล้วจะมีเหตุผลอะไรให้ข้าโกหกอีก” ฉู่เมิ่งอิงรีบแก้ตัว

“นางสารเลว! เจ้าตายเสียเถิด!” ฉู่อวินเจียวกรีดร้อง ต่ำกลับ แล้วพุ่งเข้าไปทำร้ายฉู่เมิ่งอิง

อนุชุนคิดว่ายิ่งวุ่นวายยิ่งดี อย่างน้อยก็เบนความสนใจ
จู่จวินหลันได้ เพื่อนางจะได้ลืมเรื่องนี้ไป

คิดได้ดังนั้น นางก็รีบพุ่งเข้าไปสู่ฉู่เมิ่งอิงอีกคน

ฉู่เมิ่งอิงผู้แกร่งของแม่ลูกคู่หนึ่งไม่ได้ รีบถอยหนีพลา
งร้องขอความช่วยเหลือ หงเฟินเห็นท่าไม่ดี จึงรีบวิ่งเข้ามาขวาง

ยามนี้สาวใช้ของทั้งสองฝั่งจึงปะทะกันวุ่นวายไปหมด

จู่จวินหลันนั่งท่าคางมองดูความโกลาหลตรงหน้าอย่าง
ใจเย็น

เสียงเอะอะเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ จนสาวใช้ที่อยู่ข้างนอก
ทนไม่ไหว รีบวิ่งไปแจ้งฉู่จวินหลัน

“นายท่าน! ยามนี้ที่โถงหน้าวุ่นวายมากเลยเจ้าค่ะ!”

บทที่ 186 ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

ฉู่ไฉเหลียงที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงอุ้มนิมหน้าต่าง พลิกหน้าตำราอ่านอย่างสบายใจ “บอกคุณหนูสามว่าให้จัดการตามสมควร”

สาวใช้สีหน้าอึดอัด “คุณหนูสามก็อยู่ที่โถงหน้าเจ้าค่ะ แต่อุ่นซุน คุณหนูห้า แล้วก็แม่นางเมิ่งอิงที่ลงไม้ลงมือกัน ดูท่าแล้วคุณหนูสามคงห้ามไม่อยู่”

ฉู่ไฉเหลียงได้ยินเข้าก็แค้นเสียงเบา เขาไม่เคยเห็นว่าจะมีเห็นเรื่องไหนที่ฉู่จวินหลันควบคุมไม่ได้เลยสักนิด

แต่พอคิดอีกมุม ช่วงนี้เขาไม่มีรายได้เข้าจวน ถึงจะพยายามลดการจ้างคนและตัดค่าใช้จ่ายมากแค่ไหน แต่พอมีแต่รายจ่ายไม่มีกำไร ชีวิตก็ไม่มีหวัง ในอนาคตคงต้องพึ่งฉู่หวาถึงกับฉู่จวินหลันอย่างเต็มตัว

ไม่ควรพลาดโอกาสดีเช่นนี้

คิดได้ตั้งนั้น ฉู่ใจเหลียงก็โยนตำราไปอีกทางทันที รีบ
มุ่งหน้าไปยังโถงหน้า ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องโถง ก็เห็น
ฉู่เมิ่งอิง อนุซุน ฉู่วินเจียว กับสาวใช้นามว่าหงเฟินดีกันจน
ห้องละทะไปหมด

ฉู่ใจเหลียงชักสีหน้าเล็กน้อย ก่อนจะตวาดลั่น “พวกเจ้า
ทำอะไรกัน!”

เสียงนั้นเหมือนฟ้าผ่ากลางแจ้ง ทุกคนตกใจชะงักมือ
ทันที

อนุซุนเห็นฉู่ใจเหลียงมาก็รู้ว่าตัวเองดูไม่เรียบร้อยนัก
แรกๆ ยังรู้สึกกระดาก แต่ไม่นานก็เริ่มร้องไห้แล้วคุกเข่าลง
กับพื้น “นายท่าน! ผู้น้อยไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว! พวกเขารุม
รังแกผู้น้อยกับเจียวเจียร์เจ้าค่ะ!”

ฉู่ใจเหลียงไม่ใส่ใจ เดินอ้อมนางไปทางฉู่จินหลันที่
ลุกขึ้นยืนทำความเคารพแล้วเชื่อเชิญให้เขานั่งลงตรงที่ของนาง

เขานั่งลงอย่างภาคภูมิใจ แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “หลันเจียร์ เกิดอะไรขึ้น”

ฉุฉวนหลันยิ้มเล็กน้อย “ต้องขออภัยที่ทำให้ท่านพ่อ
เดือดร้อน วันนี้คุณหนูห้ากับแม่นางเมิ่งอิงมีปากเสียงกัน แล้ว
บังเอิญพูดถึงเรื่องไฟไหม้เมื่อคราวที่ข้ายังคงนอนนิ่งไม่ได้สติ
ข้าจึงเรียกทุกคนมาสอบถาม แม่นางเมิ่งอิงกำลังจะเล่า แต่
อนุชนกลับโวยวายขึ้นมา”

ฉุฉวนใจเหลือยสีหน้าหม่นลงทันที เขาขมวดคิ้วมองอนุชน
อย่างดุดัน “ห้ามพูดแทรกอีก หากยังไม่หยุด ก็จับนางไปขังไว้!”
แล้วหันไปต่อว่าฉุฉวนเมิ่งอิง “ยังจะรออะไรอีก พูดสิ!”

ฉุฉวนเมิ่งอิงกล่าวทิ้งซะอื่น “เจ้าคะ สิ่งที่ข้าจะพูดเกี่ยวกับเรื่อง
ที่เรือนของคุณหนูสามไฟไหม้ตอนที่นางยังคงนอนนิ่งไม่ได้สติ”

อนุชนหน้าซีดเผือด ยกมือกุมอกเสื่อแน่นเหมือนจะ
เป็นลม แต่นางไม่กล้าแสดงออกมากกว่านี้ เพราะฉุฉวนใจเหลือย
อยู่ตรงนี้ หากนางทำตัวมีพิรุณก็จะยิ่งน่าสงสัย

ฉุฉวนเมิ่งอิงปาดน้ำตา สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วพูดอย่าง
ชัดถ้อยชัดคำ “จริง ๆ แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับดวงตาของพี่ชาย-
ใหญ่ตัวช่วยเจ้าคะ”

คำพูดนั้นทำให้ทั้งห้องโถงเงียบกริบ ทุกคนหันมามอง
ฉู่เมิ่งอิงด้วยความตกตะลึง

แม้แต่ฉู่จวินหลันก็ยังหรีตาลงเล็กน้อย “เกี่ยวข้องอย่างไร”

ฉู่เมิ่งอิงเอ่ย “ตอนนั้นอนุหวังไต้ยिनว่าอนุซุนได้รับสุราดี
มาจากทางบ้านมารดา นางดีใจมาก อนุหวังจึงอยากขอมา
ลองชิม แต่อนุซุนไม่ยอมให้ คงตั้งใจจะเก็บไว้ดื่มกับนายท่าน
อนุหวังจึงสั่งให้คนไปขโมยมา ไม่รู้ว่าใช้วิธีอะไรจึงได้สุราไห่นั้นมา”

ฉู่เมิ่งอิงก้มหน้าลงเล็กน้อย สีหน้าดูไม่สบายใจนักแต่ก็
ยังพูดต่อ “ข้าเคยพยายามห้ามท่านแม่แล้ว แต่สุราไห่หนึ่งไม่คุ้ม
ที่จะทำให้ตัวเองเป็นขโมย แต่ท่านแม่ไม่ฟัง ข้าจึงทำได้เพียง
ปล่อยผ่าน จากนั้นไม่นาน พี่ชายใหญ่สอบชิงหววยผ่าน
นายท่านจึงสั่งให้จัดงานเลี้ยง ท่านแม่เลยนำสุราไห่นั้นมา
ดื่มฉลอง เนื่องจากมีไม่มาก คนที่ได้ดื่มจึงมีไม่กี่คน ข้าเองมารู้
ทีหลัง ท่านแม่บอกว่าในสุรามีบางอย่างผสมอยู่...อาจเป็นพวก
กระตุ้นอารมณ์”

ฉันเหลียวนึกถึงคืนที่ตนกับอนุหวังร่วมหลับนอนกัน
อย่างเร่าร้อน ไบหน้าก็ร้อนวาบขึ้นมา ก่อนจะหันไปมองอนุซุน
ด้วยแววตาขุ่นเคือง

ฉูเหมิงอิงพูดต่อ “หลังจากนั้นพี่ชายใหญ่ก็ตาบอด ทั้งๆ ที่
ทุกคนกินและดื่มเหมือนกันหมด หลายคนก็ดื่มสุราใหนั้น
แต่กลับมีแค่พี่ชายใหญ่ที่ตาบอด ท่านแม่จึงลองสืบดู คาดว่าอาจ
เป็นเพราะพี่ชายใหญ่มีโรคเก่า พอดื่มสุราที่มีส่วนผสมกระตุ้น
เข้าไปจึงทำให้อาการกำเริบ”

“ท่านแม่จึงไปหาอนุซุนเพื่อถามความจริง อนุซุนเองก็
ดูเหมือนจะเชื่อว่าการตาบอดของพี่ชายใหญ่อาจเกี่ยวข้องกับ
เรื่องนี้ จึงร้องขอไม่ให้ท่านแม่เปิดเผยออกไป”

“เมื่อท่านแม่จับจุดอ่อนได้ จึงเอาเรื่องนี้มาข่มขู่อนุซุน
ให้ยอมไปวางเพลิงใส่เรือนคุณหนูสาม อนุซุนก็ตกลง เรื่อง
หลังจากนั้น นายท่านกับคุณหนูสามคงรู้จักกันอยู่แล้ว”

ฉูเหมิงอิงก้มหน้าลงต่ำกว่าเดิม “จริงอยู่ที่ข้าไม่เห็นด้วยกับ
สิ่งที่ท่านแม่ทำ แต่นางเป็นผู้ให้กำเนิดข้า ข้าไม่รู้จะทำอย่างไร

อีกทั้งตอนนั้นชีวิตเราก็สุขสบายดี ข้าเลยหลับหูหลับตาไม่คิดอะไรวุ่นวายสิ่งทีข้าพูด ล้วนเป็นความจริงเจ้าคะ”

ณจวินหลันกัดฟันแน่น พลังคิดในใจ *เช่นนี้เอง*

ตอนที่นางช่วยถอนพิษให้พี่ชายก็รู้สึกแปลกใจกับพิษนั้น เพราะมันชัดเจนว่าเป็นพิษที่ถูกกระตุ้นให้แสดงฤทธิ์ออกมา

จากคำพูดของณจวินอิง สุรานั้นมีเพียงส่วนผสมที่ช่วยกระตุ้น ไม่ได้มีพิษที่ทำให้ตาบอด ดังนั้น พี่ชายใหญ่ต้องถูกวางยาจากที่อื่นมาก่อน พอได้กินสุราไห่นั้น จึงเป็นเหตุให้พิษแสดงอาการออกมาเต็มที่

ณจวินหลันกัดฟันแน่น มองอนุชุนด้วยความโกรธ “กล้าดีเหลือเกินนะชุนเม่าชุน! ตลอดหลายปีมานี้เจ้าเอาอะไรให้ข้ากินบ้าง! เจ้าทำให้ถึงเกอร์กลายเป็นคนตาบอด แล้วยังจะวางเพลิงฆ่าหลันเจียร์อีก! จิตใจเจ้าช่างชั่วร้ายจริงๆ!”

“นายท่าน! นั่นมันเป็นแค่เรื่องบังเอิญ อีกอย่างผู้น้อยไม่ได้เป็นคนวางเพลิงนะ! แม่นางเมิ่งอิงใส่ร้าย! ไม่ใช่ผู้น้อย! ต้องเป็นจื่อหลันแน่ๆ! จื่อหลันต้องโดนหวังอวีซิงซื้อตัวไว้แน่ๆ!”

“อนุชุน เจ้าพุดเช่นนี้ไม่รู้สึกละอายบ้างหรือ” ฉู่เมิ่งอิงกล่าวเสียงเย็น “ตอนเจ้าคุยกับท่านแม่ ข้ากับหงเฟินก็อยู่ตรงนั้น จื่อหลันกับเถาหงสาวใช้ของเจ้าก็อยู่ด้วย แม่ท่านแม่กับจื่อหลันจะตายไปแล้ว แต่ข้า หงเฟิน และเถาหงยังอยู่! จื่อหลันก็คือคนที่เจ้าสั่งให้ไปวางเพลิง พอทำสำเร็จก็ฆ่าปิดปากนาง แต่ตอนนี้เจ้ากลับไม่ยอมรับ ไม่กลัวจื่อหลันกลับมาล้างแค้นเจ้าหรือ”

คำพูดของฉู่เมิ่งอิงทำเอาอนุชุนเหงื่อซึมไม่หยุด ดวงตาลุกหลิกลอกแล่ไม่กล้ามองใครตรงๆ

ฉู่จวินหลันเอ่ย “ท่านพ่อ ลูกอยากให้คนไปตามบ้านของอนุชุนมา จะได้สอบถามเรื่องสุราไหนั้นให้ชัดเจนเจ้าค่ะ”

ฉู่เจเหเสียงซึ่งปกติหมกมุ่นอยู่กับงานราชการ ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องในเรือน พอได้รู้ว่าในจวนสกปรกยุ่งเหยิงถึงเพียงนี้ ก็พาลรู้สึกคลื่อนไส้ไปหมด เมื่อฉู่จวินหลันเสนอขึ้นมาก็พยักหน้าทันที

“ดี ไปจัดการเถิด ข้าอยากรู้จริงๆ ว่าตลอดหลายปีนี้พวกชุนเม่าชุนเอาอะไรให้ข้ากินบ้าง!”

อนุชุนเป็นภรรยาที่ซื้อเข้าจวน ครอบครัวสกุลชุน
พึงบารมีฉู่ใจเหลือย แม้ชีวิตไม่หรูหราแต่ก็อยู่สบาย บิดามารดา
ของชุนเม่าชุนเสียไปนานแล้ว น้องชายชุนถงชุนเปิดร้านขายผ้า
อยู่แถวถนนตะวันตก

เหลือยสุยใช้เวลาไม่นานก็เชิญชุนถงชุนกับภรรยามาได้

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จวนตระกูลฉู่ไม่เคยเชิญคน
สกุลชุนอย่างเป็นทางการเลย อยู่ดี ๆ วันนี้กลับถูกเรียกตัว
มาอย่างกะทันหัน พอเดินเข้ามาในห้องโถงก็เห็นชุนเม่าชุน
คุกเข่าร้องไห้ผมเผ้ายุ่งเหยิงอยู่กลางห้อง ชุนถงชุนกับภรรยา
เพียงมองหน้ากันด้วยความฉงน

“พี่เขย” ชุนถงชุนยิ้มทักทายอย่างนอบน้อม

ฉู่ใจเหลือยแค้นเสียง “อย่ามาเรียกข้าว่าพี่เขย หลันเจียร์
เจ้าถามเถิด พ่อจะนั่งฟังตรงนี้!”

บทที่ 187 ตอบแทนอย่างไร

ซุนถงซุนทำหน้าหงงแล้วประสานมือคารวะ แม้จะรู้ว่า
ฉู่ใจเหลือยงไม่ได้เป็นขุนนางแล้ว แต่ก็ยังแสดงความเคารพ
“หากมีสิ่งใดต้องการถามก็เชิญเลยขอรับ ข้ายินดีตอบทุกอย่าง
ที่รู้”

ฉู่จวินหันจึงถามอีกฝ่ายตรงๆ “ปีก่อน ก่อนจะประกาศ
ผลสอบชีวเหวย พวกท่านเคยมอบสุราให้อู๋ซุน ยังจำได้หรือไม่”

ซุนถงซุนนี่ก็ออกทันที เขาเหลือบมองฉู่ใจเหลือยง
อย่างลำบากใจ ก่อนจะพยักหน้า “ใช่ จำได้ เป็นเช่นนั้นจริง”

“ดี ในสุรานั้นใส่อะไรลงไปบ้าง ใส่แค่ไหน ยังจำได้หรือไม่”

จู่ๆ ต้องมาตอบคำถามเช่นนี้ต่อหน้าคุณหนูผู้สูงศักดิ์
ทั้งซุนถงซุนและภรรยาอย่างชวีซื่อก็รู้สึกกระอักกระอ่วนไม่น้อย

ชวีซื่อยกมือลูบผมมวยที่เกล้าเรียบร้อยบนศีรษะ ไบหน้า
กลมคล้ายถาดเงินผืนยิ้มประจบ “คุณหนูถามเรื่องพรรคนี้ทำไม
กันเจ้าคะ เด็กสาวไม่ควรยุ่งเรื่องเช่นนี้จะดีกว่า...”

ฉุจวินหันขวับมือขึ้นชี้ปรัมก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ
“พวกเจ้าจะตอบตอนนี้ หรือจะรอให้คนจากศาลชุ่นเทียนมาถึง
แล้วค่อยไปตอบกันที่ศาลก็ย่อมได้”

ซุนถงซุนเบิกตากว้างทันที “ศาลหรือ!”

“รีบบอกมา! หากไม่ยอมบอก ข้าจะให้คนพาตัวพวกเจ้า
ไปที่ศาลเดี๋ยวนี้!” ฉุจวินเหลือยงตวาดเสียงดัง ตอนนี้อย่างไร
มองซุนเม่าซุนหรือครอบครัวของนาง เขาก็รู้สึกขัดหูขัดตา
ไปหมด เดิมเคยเห็นน้องเขยคนนี้เป็นคนพูดจาเฉียบแหลม
มีความสามารถ แต่มาตอนนี้กลับรู้สึกว่าย่างนารังเกียจยิ่งนัก

ซุนถงซุนกับซิวซื่อตงใจจนหน้าถอดสี รีบหันไปมอง
อนุซุนอย่างขอความช่วยเหลือ แต่พออนุซุนจะอ้าปากพูด
ฉุเมิ่งอิงก็ไวกว่า รีบยกมือขึ้นปิดปากนางไว้ทันที

อนุซุนดิ้นรน แต่ฉุเมิ่งอิงกดแรงขึ้น แล้วยังมีคนอื่นช่วยอีก
จนในที่สุดก็ไม่มีใครพูดแทรกได้

ซุนถงซุนรู้ว่าวันนี้เรื่องคงไม่จบง่าย ๆ แต่จะปล่อยให้
ขึ้นศาลก็ไม่ได้เช่นกัน เขาจึงจำต้องกัดฟันสารภาพ “สุราไห่นั้น

...เป็นของทีสหายข้าคนหนึ่งนำกลับมาจากทางใต้ ข้าเห็นว่า น่าสนใจ เลยเอามาให้พี่สาวลองบ้าง ส่วนเรื่องที่ว่าใส่อะไรลงไป...”

เขาเหลือบมองภรรยาอย่างเคร่งเครียด

ชวีชื่อรีบกล่าวเสริม “ของทีใส่ก็ไม่ใส่อะไรอันตราย เป็นแค่ยากระตุ้นอารมณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่พวกหอคณิกาอย่าง หอซุนเฟิงใช้กัน หรือว่านายท่านดื่มแล้วมีปัญหา? ยานี้ไม่ได้ เฟิงใช้ครั้งแรก พวกเราจึงรู้ว่ามันไม่อันตราย ถึงได้กล้าใส่ลงไป ในสุรา ความตั้งใจเราก็แค่อยากให้นายท่านกับอนุซุนมีสัมพันธ์ ที่แน่นแฟ้นขึ้น”

คำพูดเช่นนี้ฟังแล้วนารังเกียจนัก โดยเฉพาะเมื่อมี สาวรุ่นที่ยังไม่ออกเรือนอยู่กันเต็มห้อง ทำเอาหลายคนหน้า แดงกำ แม้แต่ฉู่ไฉเหลียงเองก็หน้าแดงกำด้วยความโกรธ เขาตวาดเสียงดังลั่น “ไร้มารยาท! พวกเจ้าชั่วมาก! ข้าไว้ใจ พวกเจ้า แต่กลับวางยาให้ข้ากิน! ลูกชายข้าตาบอดเพราะยานั้น หากข้าตายเพราะยานั้นใครจะรับผิดชอบ! กล้าทำเรื่องเช่นนี้ กับข้าได้อย่างไร!”

ฉู๋ไฉเหลียงยังคงคิดก็ยังไม่โห่ คว่าถั่วขาขว้างลงพื้นจน
แตกกระจาย เสียงกระเบื้องแตกกระทบพื้นทำเอาซุนถงซุน
สะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ

“อะไรนะ นายท่านบอกว่าคุณชายใหญ่ตาบอดเพราะสุรานั้น?
แต่สุรานั้นตั้งใจเอามาให้นายท่านดื่มไม่ใช่หรือ ท่าน...”

“หยุดได้แล้ว!” อนุซุนตะโกนเสียงดัง นางฟุ้งตัวเข้าไป
กอดขาฉู๋ไฉเหลียงแน่น “นายท่าน ผู้น้อยยอมรับผิดชอบแล้วเจ้าคะ
ผู้น้อยแค่...แค่อยากให้นายท่านรักและเมตตาตามากขึ้น อยากให้อยู่
ข้างกายกันบ่อยๆ ผู้น้อยเคยใช้ยานั้นมาก่อนก็ไม่เห็นว่าท่าน
จะเป็นอะไร ผู้น้อยไม่เคยคิดจะทำร้ายท่านจริงๆ! ส่วนเรื่องที่คุณ
ชายใหญ่ตาบอด ก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าเป็นเพราะยานั้น
จริงๆ นายท่านโปรดอย่าตัดสินว่าผู้น้อยผิดเลยนะเจ้าคะ!”

ฉู๋จวินหลันลุกขึ้นยืน กล่าวเสียงเย็น “เรื่องยาจากหอ-
ซุนเฟิง ข้าจะตรวจสอบให้แน่ใจอีกที แต่เรื่องที่เจ้าสั่งให้จื่อหลัน
ไปวางเพลิง มีคนเป็นพยาน เจ้ายังจะปฏิเสธอีกหรือ”

อนุซุนหน้าชาวาบ ความสิ้นหวังธาโทมจนทรุดลงไปกอง
กับพื้นอย่างหมดแรง

ตอนนี้ฉันเลยเห็นอนุชนก็รู้สึกขยะแขยงเต็มทน
เรื่องอัปยศเช่นนี้กลับแพร่พรายไปทั่ว ใครได้ยินก็ต้องคิดว่าเขา
ไร้หน้าตา ต้องพึงยากระตุ้นอารมณ์ ไม่เท่ากับทำให้คนทั้งจวน
ดูแคลนเขาหรือไร!

“เจ้า...ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้!”

“นายท่าน!?”

“ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าอีก! น้องชายเจ้าก็อยู่ที่นี่แล้ว
พวกเจ้ากลับไปพร้อมกันเลย!”

“นายท่าน ผู้น้อยอยู่ปรนนิบัติท่านมากกว่าสิบปี คลอดลูก
ให้ท่านถึงสองคน ทั้งเจี๋ยเจี๋ย ทั้งอวิ้นเกอร์ ท่านจะไม่เห็นแก่
ความเหน้อยยากของผู้น้อยบ้างเลยหรือ! ขอร้องละ อย่าไล่
ผู้น้อยไปเลยนะเจ้าคะ!”

“ไปให้พ้น! ข้าเห็นหน้าเจ้าแล้วคลื่นไส้! แม่อย่างเจ้า
พาลูกเสียคนหมด!”

ฉู๋ไฉเหลียงสะบัดมืออย่างไม่ไยดี “เจ้าเลือกเอาว่าจะไป
ตอนนี้ หรือจะรอให้ข้าแจ้งศาลชุนเทียนให้มาตรวจสอบเรื่อง
วางเพลิงและวางยาจนลูกชายข้าตายอด!”

อนุชุนมองหน้าฉู๋ไฉเหลียงอย่างสิ้นหวัง น้ำตาไหลพราก

ฉู๋อวิ้นเจียวตอนนี้ร้องไห้จนตาแดงกำ คุณเข้ากอดขา
ผู้เป็นบิดา “ท่านพ่อ ท่านอย่าไล่แม่ข้าเลย ท่านพ่อ!”

นางหันไปกอดขาฉู๋จวินหลันพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น
“พี่หญิงสาม ข้าขอร้อง ใต้โปรดช่วยแม่ข้าด้วย! หากไม่มีท่านแม่
ข้าอยู่ไม่ได้! พี่หญิงสาม ท่านเป็นคนมีเมตตาไม่ใช่หรือ!”

ฉู๋จวินหลันก้มมองนาง เพียงพูดเสียงเบาว่า “หากเรา
ตอบแทนความโหดร้ายด้วยความดี แล้วเราจะใช้สิ่งใดตอบแทน
ความดีเล่า”

ฉู๋อวิ้นเจียวถึงกับตะลึงจนพูดไม่ออก ก่อนจะทรุดลง
ร้องไห้เสียงดัง

เรื่องราวในจวนครั้งนี้ถึงกับปั่นป่วนวุ่นวาย ฉู๋หวาถึงกับ
ฉู๋หวาอวิ้นซึ่งกำลังอ่านตำราอยู่ได้ยิบขาวก็ตกใจ รีบมาดูทันที

พอเปิดประตูเข้ามาก็เห็นภาพความวุ่นวาย

ฉู่หว่าถึงหายดีแล้ว แม้ยามอากาศหนาวจะยังมีอาการปวดอยู่บ้าง แต่บาดแผลจากคมมีดนั้นหายสนิทไปนานแล้ว เขารีบก้าวฉับเข้าไปหาฉู่จวินหลัน พลังเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง “หลันหลัน เกิดอะไรขึ้น มีใครรังแกเจ้าหรือไม่”

ฉู่หว่าวินก็รีบเข้าไปพุงอนุชุนขึ้น “ท่านแม่ ลูกขึ้นก่อน ท่านเป็นอะไรไปขอรับ”

ฉู่ใจเหลียงกระซอกตัวฉู่หว่าวินเข้ามาใกล้ ตวาดเสียงดุตัน “ห้ามเรียกนางว่าแม่! ตั้งแต่นี้ไป จวนนี้ไม่มีคนชื่ออนุชุน! เจ้าเองก็ไม่มีแม่ที่เลวร้ายเช่นนี้!”

“ทำไมกัน! ท่านพ่อ! อนุหวังตายแล้ว ท่านจะทอดทิ้งแม่ข้าด้วยหรือ!” ฉู่หว่าวินตะโกนอย่างเหลือทน

ฉู่ใจเหลียงจับข้อมือของเขาแน่น แล้วกล่าวว่า “สตรีสกุลชุนผู้นี้ใส่ยาในสุราทำให้พี่ชายเจ้าตาบอด อนาคตดับวูบ ทั้งยังบงการให้วางเพลิงเรือนของพี่สาวเจ้า หากพี่สาวเจ้าไม่โชคดีขึ้นในวันนั้น นางคงโดนไฟคลอกตายไปแล้ว! จวนตระกูลฉู่ไม่อาจปล่อยให้สตรีใจคอโหดเหี้ยมเช่นนี้อยู่ในจวนได้อีกต่อไป!”

ทั้งฉุ่หวาถึงและฉุ่หวาวิ⁺ถึงกับตกตะลึงเมื่อได้ยินเช่นนั้น

ฉุ่หวาวิ⁺ที่เพิ่งรู้ความจริงกวาดตามองไปหน้าเต็ดขาดของฉุ่ใจเหลือง แล้วมองสีหน้าเย็นชาไร้อารมณ์ของฉุ่จวินหลัน ก่อนจะกัดฟันแน่น คุกเข่าลงเคียงข้างฉุ่วิ⁺เจียวตรงหน้าฉุ่จวินหลัน

“พี่หญิงสาม ข้าอ่อนวอนท่าน ได้โปรดช่วยท่านแม่ข้าด้วย ข้ายอมรับว่าเรื่องนี้แม่ข้าผิดจริง ข้าในอดีตก็เคยทำตัวเหลวไหล ชอบกลับแกล้งพี่ชายใหญ่ที่ตาบอด”

“ตอนนี้เกิดเรื่องมากมาย ข้าหนักถึงสิ่งที่เคยทำแล้วก็รู้สึกละอายใจยิ่ง แม่ข้าเป็นคนที่ทำให้พี่ชายใหญ่ตาบอด แต่ข้ากลับไปแกล้งเขาซ้ำอีก...พวกเราล้วนทำผิดต่อพวกท่าน แต่ตอนนี้ครอบครัวเราสภาพเป็นเช่นนี้แล้ว หากต้องพراقจากกันไปอีก ข้าทนไม่ไหวจริงๆ พี่หญิงสามได้โปรดเมตตาช่วยพูดกับท่านพ่อให้ด้วยเถิด!”

เสียงแหบพร่าของฉุ่หวาวิ⁺กลับเอ่ยวาจาจริงใจเป็นครั้งแรก

ฉู่จวินหลันก็ม้มองน้องชายต่างสายเลือดด้วยแววตา
เปลี่ยนไปเล็กน้อย รู้สึกชื่นชมอยู่ในใจ

“น้องชายหก อนุชุนเกือบเผาเข้าทั้งเป็น และยังเป็นคนที่ทำให้พี่ชายข้าตาบอด อนาคตของเขาพังทลาย หากฟ้าดินไม่ช่วยไว้ ข้ากับพี่ชายอาจจะตายไปแล้ว เจ้าก็เป็นคนของจวนนี้ คงรู้ดีว่าข้าไม่ได้กล่าวเกินจริง”

ฉู่หวาอวิ้นแหม่ปากแน่น ไม่ได้เถียงแม้แต่คำเดียว

ฉู่จวินหลันจึงกล่าวต่อ “ข้าจะไม่ช่วยพุดให้ออนุชุน เรื่องนี้แล้วแต่ท่านพ่อจะตัดสินใจ หากท่านพ่อจะให้อนุชุนอยู่ต่อ ข้าก็ไม่ขัดข้อง”

ฉู่หวาอวิ้นฟังแล้วรู้ว่าฉู่จวินหลันไม่ขัดขวางก็โล่งใจ รีบโชนศีรษะขอบคุณ “ขอบคุณพี่หญิงสาม” แล้วหันไปมองฉู่จวินหลันด้วยแววตาแววอน “ท่านพ่อ พี่หญิงสามไม่ขัดข้อง ได้โปรดอย่าไล่ท่านแม่เลยขอรับ!”

บทที่ 188 ไม่ไยดี

ฉู่หวาอวิ้นยังคงมองฉู่ไฉเหลียงด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง เมื่อก่อนยามเขาอยู่ต่อหน้าบิดา มักได้รับความเมตตาเสมอ แม้มารดาของเขาจะไม่ได้รับความโปรดปรานเทียบเท่าอนุหวัง แต่ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาก็ไม่เคยขาดตกบกพร่อง จึงเชื่อมั่นมาตลอดว่าบิดาให้ความสำคัญ

“นายท่าน ผู้น้อยรู้ผิดแล้วเจ้าค่ะ ผู้น้อยจะไม่กล้าอีกต่อไป ได้โปรดเมตตาผู้น้อยสักครั้งเถิด! ผู้น้อยสัญญาว่าจะรับใช้ท่านด้วยความจงรักภักดี นับจากนี้จะไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นอีกแล้วเจ้าค่ะ!” อนุซุนที่หน้าตาเปราะเปื้อนจากคราบน้ำตาและเครื่องประทีนโคม คลานเข้าไปกอดขาฉู่ไฉเหลียงแน่น ร่ำให้ขอความเมตตา

“ไสหัวไป!” ฉู่ไฉเหลียงตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด ตะนางจนล้มกลิ้งไปกับพื้น “เจ้าทำได้ถึงขั้นวางเพลิงหมายฆ่าคน จะยังมีอะไรที่เจ้าไม่กล้าทำอีก คนอย่างเจ้าหากอยู่ใกล้ข้า ข้าคงไม่ไว้วางใจกว่าวันใดเจ้าจะวางยาข้า!”

“ไม่ใช่นะเจ้าคะ ผู้น้อยไม่มีวันทำร้ายนายท่าน ผู้น้อยรัก
และภักดีต่อท่านอย่างสุดใจจริง ๆ!”

“ภักดีหรือ? ภักดีจนกล้าลงมือทำร้ายลูกข้า?”

“แต่...แต่คุณหนูสามก็ยังรอดมาได้นี่เจ้าคะ”

ผู้จวินหลันได้ยืนเช่นนั้น สีหน้าก็แข็งกร้าวทันที นางแค้น
หัวเราะอย่างเย็นชา

แม้ไม่ได้พูดอะไรรุนแรง แต่ทุกคนที่อยู่ในห้องก็พากัน
มองอนุชุนด้วยสายตาดูแคลนอย่างเห็นได้ชัด

ผู้หวาอวี่ถึงกับหน้าแดงด้วยความอับอาย

ผู้จวินหลันเหลือยมองอนุชุนอย่างเหลือเชื่อ นิ้วสั่นระริกชี้
ไปยังนาง “นี่มันคำพูดของคนหรือ! ที่หลันเจียร์ไม่ตายก็เพราะ
โชคช่วยฟ้าประทาน ไม่ได้หมายความว่าความผิดของเจ้าจะถูก
ลบล้าง!”

“แต่ว่า...ผู้น้อยถูกอนุหวังบังคับให้ทำ! ใช่ว่าทุกอย่างจะเป็น
เพราะอนุหวัง!”

“พวกเจ้าก็เหมือนกันหมด!” ฉู่ใจเหลียงไม่ยอมพังก
อีกต่อไป โบกมืออย่างรำคาญ “ข้าไม่อาจให้คนต่ำช้าจิตใจ
สกปรกอย่างเจ้าอยู่ใกล้ข้าได้อีกต่อไป! แม้แต่เจียวเจียร์กับ
อวินเกอร์ก็คงถูกเจ้าทำให้เสียคน! เห็นแก่ที่เจ้ารับใช้ข้ามานาน
และให้กำเนิดลูกสองคน ข้าจะไม่ส่งเจ้าให้ทางการ แต่พวกเจ้า
จงรีบออกไปเสีย!”

ประโยคสุดท้ายเขาหันไปบอกซุนถงซุน แววดาตุแคลน
ของเขาราวกับมีดทิ่มแทงใจ ซุนถงซุนแม้จะช่างเจรจาแค่ไหน
ก็อดรู้สึกอับอายไม่ได้

“ไปเถิด” ซุนถงซุนเดินเข้าไปพยุงอนุซุน

แต่อนุซุนกลับเกาะพื้นไม่ยอมมลุก ร้องให้พลังกลิ้งไปมา
“ข้าไม่ไป... ข้าไม่ไป! ข้าไม่ได้ฆ่าใครจริงๆ ทำไม่ต้องไล่ข้าด้วย!”

ซุนถงซุนกัดฟันแน่น อยากจะตบอนุซุนให้หายแค้น
“ไม่ถึงนี้กตัญญูของตัวเองแล้วหรือ จะอยู่ต่อไปทำไม จะอยู่
เป็นสาวใช้หรือ!”

ประโยคนั้นเหมือนน้ำเย็นราดรดศีรษะ อนุซุนชะงักไป
เล็กน้อย ก่อนจะทรุดตัวลงร้องไห้อย่างสิ้นหวัง

แม้นางจะตื่นรนไม่ยอมไป แต่ก็ไม่มีวันได้รับความรัก จากฉู่ไฉเหลียงอีกต่อไป รัชชโอรสอยู่กับเขามาหลายปี นางจะไม่รู้ หรือว่าบุรุษคนนี้จะเลือดเย็นเพียงใด อนุหวังเคยเป็นถึงคนที่ เขาโปรดปราน ยังไม่ได้แม้แต่ข้าวเมื่อสุดท้ายก่อนถูกประหาร แล้วนางที่ไม่เคยเป็นคนพิเศษในสายตาเขาจะเหลืออะไร ไหนจะความแค้นที่ตามมา อีกทั้งในเรื่องชินหย่ายังมี นางศนิกาหน้าตางดงาม

ตอนนี้นางหมดสิ้นศักดิ์ศรี จะอยู่ต่อไปได้อย่างไร ให้เหมือนฉู่เมิ่งอิงที่ถูกเหยียดหยามทุกวันเช่นนั้นหรือ

“ช่างเถิด...พอแล้ว” อนุชุนฝืนลุกขึ้น มือสองข้างตกแถบ ข้างกายอย่างไร้เรี่ยวแรง ครั้งนี้นางมองฉู่ไฉเหลียงแล้วเผย รอยยิ้มเย้ยหยัน “ท่านนี่ช่างเป็นคนดีมีคุณธรรมเสียจริง”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร!” ฉู่ไฉเหลียงเดือดพล่าน

“ท่านยึดถือความถูกต้องนักหนา รับคนต่ำช้าอย่างข้า ไม่ได้ แต่ถึงไม่มีข้า ท่านคิดหรือว่าจวนนี้จะสะอาดหมดจด? สวนในเรื่องสะอาดนักหรือ ห้องหนังสือเรือนนอกของท่าน สะอาดนักหรือ หรือว่าฟูกบนเตียงในเรื่องนอนวิซิงนั้นสะอาด?”

ถึงข้าจะต่ำช้า แต่ข้าก็ภักดีต่อท่านเพียงผู้เดียว! แล้วดูหวังอวีซึ่งคนโปรดของท่านสิ นางคบชู้ลับหลังท่าน ท่านแน่ใจหรือว่านางกับหมาเหี้ยยนไม่เคยทำเรื่องสกปรกตรงที่ที่ท่านใช้เขียนหนังสืออยู่ทุกวัน ท่านว่าข้าสกปรก? ข้าว่าจวนของท่านต่างหากที่เอาความสกปรกมาเปื้อนตัวข้า!”

“เจ้า! เจ้า!”

ฉูไฉเหลียงที่โอดนกล่าวแทงใจดำสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความอับอาย พอคิดว่าทุกอย่างที่อนุชุนพูดอาจจะเป็นความจริง เตียงที่เขานอนอาจเคยเป็นที่นอนของหมาเหี้ยยน เขาก็อยากอาเจียนขึ้นมาเสียให้ได้

“ใส่หัวไป! ไปให้พ้นหน้าข้าเดี๋ยวนี้!”

อนุชุนหมุนตัวเดินจากไปทันที ชุนถงชุนกับภรรยาหน้าถอดสี รีบล้อมตัวแล้วตามนางไปอย่างรวดเร็ว

ฉูอวิ้นเจียวกับฉูหวาอวิ้นเห็นมารดาหันหลังเดินจากไป ก็รีบลุกขึ้นวิ่งตาม

“ท่านแม่!”

อนุชุนชะงักฝีเท้า หันกลับมามองบุตรทั้งสองคน น้ำตา
หยดหนึ่งไหลลงบนแก้ม

นางไม่เคยอยากจากลูกๆ ไปเลย แต่ตอนนี้นางไม่มี
ทางเลือก

อย่างน้อยเจียวเจียร์กับอวินเกอร์ก็โตแล้ว อีกไม่กี่ปีก็คง
ได้แต่งงานสร้างครอบครัว จวนนี้ก็ไม่มีฐุหยินคนใหม่ ต่อให้
ลำบากบ้าง แต่หากทนได้ก็ยังมีอนาคต

สายตาของอนุชุนค่อยๆ เลื่อนไปหยุดอยู่ที่ฉู่จวินหลัน
แววตานั้นเต็มไปด้วยความเกลียดชัง รวากับอยากฉีกกระชาก
นางเป็นชิ้นๆ แล้วกลืนลงท้อง

“เหตุใดเจ้าถึงไม่ตายไปซะ!” นางถ่มน้ำลายใส่ แล้วสะบัด
หน้าจากไปทันที

ฉู่จวินหลันมองตามด้วยสายตาเย็นเยียบ

ฉู่ใจเหลียงเดือดดาลสุดขีด “ไสหัวไป! ไปให้พ้น!”

อนุชุนยังไม่รู้จักสำนึกผิด ฉู่หว่าถึงถึงกับสีหน้าเคร่งเครียด
เขาหันกลับไปมองหยวนคังหู่ที่ยืนอยู่ด้านหลัง

หยวนคังหูชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเข้าใจความหมาย
รีบถอยออกไปเงิบๆ แล้วสะกดรอยตามครอบครัวของอนุชนไป

ฉูจวินหลันหันกลับไปตามเสียง ก่อนจะพบว่าหยวนคังหู
ที่มักตามพี่ชายใหญ่มาตลอดหายไปแล้ว นางเหลือบมอง
ฉูหวาดึงที่ยังคงโกรธเกรี้ยว มุมปากก็ปรากฏรอยยิ้มบางเบา

ฉูอวิ้นเจียวหันมาเห็นเข้าพอดี ก็ถึงกับกรีดร้องลั่น
“เจ้าพ่อใจแล้วสินะ! เจ้าอิจฉาที่พวกข้ามีแม่ แต่เจ้าไม่มี! ตอนนี่
เจ้าทำให้แม่ข้าถูกไล่ออกไป เจ้าสะใจแล้วใช่ไหม!”

ฉูหวาดึงที่สีหน้าเย็นชาเดินมาขวางหน้าฉูจวินหลัน
ก่อนจะตวาดเสียงต่ำ “แยกแยะถูกผิดไม่ออกไม่พอ ยังจะพูดจา
ไร้สาระอีก รีบพานางไปพักเดี๋ยวนี้!”

“ท่านพ่อ! ท่านดูสิ พวกเขารังแกลูกของท่านนะ!” ฉูอวิ้น-
เจียวตะโกนลั่นด้วยความไม่อยากเชื่อ

ฉูไฉเหลียงเห็นว่าฉูหวาดึงกับฉูจวินหลันเริ่มโมโหจริงๆ
แล้ว เขารู้ว่าจวนนี้ต่อไปคงต้องฝากความหวังไว้กับสองพี่น้องนี้
จำต้องใส่ใจความรู้สึกของพวกเขาให้มาก

โดยเฉพาะนิสัยของฉู่จวินหลันที่เด็ดขาดยิ่งนัก ครั้งนี้ เขาไม่ได้ส่งตัวอนุชุนให้ทางการก็นับว่าฝืนเส้นความอดทนของนางอย่างที่สุดแล้ว ชินยังทนให้ฉู่อวิ้นเจียวกับฉู่หวาอวิ้นก่อเรื่องอีก เกรงว่านางอาจตัดพวกเขาทิ้งโดยไม่ลังเล

ด้วยฝีมือแพทย์ของฉู่จวินหลัน หากคิดจะทำจัดโดยไม่ให้ผู้หนึ่งรู้สึกตัว เพียงสะบัดมือเบาๆ ก็พอแล้ว

“เด็ก ๆ! ยังจะยืนเฉยอยู่ทำไม รีบพาตัวคุณหนูห้าไปพักเร็วเข้า!” ฉู่ไฉเหลียงตะโกนเร่งบ่าวรับใช้ แล้วหันไปตะคอกใส่ฉู่หวาอวิ้นอีกคน “ส่วนเจ้า กลับไปสำนึกผิดในเรือนเสีย! เห็นหน้าพวกเจ้าแล้วข้าหงุดหงิดยิ่งนัก!”

ฉู่อวิ้นเจียวกับฉู่หวาอวิ้นหน้าเสีย จากนั้นก็ถูกเหลียงฮุยและสาวใช้ลากตัวออกไป

ฉู่อวิ้นเจียวกับฉู่หวาอวิ้นดูไม่ออกว่าแท้จริงแล้วฉู่ไฉเหลียงคิดอะไรอยู่ แต่ฉู่จวินหลันกลับไม่อาจมองข้ามเรื่องนี้ได้

“ท่านพ่อนี้ช่างเปี่ยมด้วยความเมตตาเสียจริง” ฉู่จวินหลันยิ้มบาง “หากรักลูกจริง ก็ควรเชิญอาจารย์มาสั่งสอนให้ดี แค่นี้ไว้คงไม่ช่วยอะไรนัก”

เมื่อฉู่ไฉเหลียงไต่ยีนดั่งนั้น ใจถึงกับสะท้าน พอเผชิญกับ
แวมตาเยียบเย็นของฉู่จวินหลัน ก็พลันรู้สึกหนาวเยือกในอก
นางคงไม่ได้คิดจะจัดการบุตรของอนุชุนด้วยกรรมัง

เมื่อเหตุการณ์วุ่นวายสงบลง ฉู่จวินหลันกับฉู่หวาดึงก็
กลับเรือนรับรอง ทั้งสองคนไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องน่าปวดหัวที่เพิ่ง
เกิดขึ้น แต่ในใจของฉู่จวินหลันกลับหนักอึ้งยิ่งนัก

แท้จริงแล้วที่พี่ชายตาบอดนั้นเกิดจากฤทธิ์ของยาในสุรา
ไปกระตุ้น แต่ไม่รู้ว่าใครกันแน่ที่ลงมือ และมีเป้าหมายอะไร

หากยังหาตัวผู้ยู่เบื้องหลังไม่เจอ นางก็คงไม่มีวันวางใจได้
ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่ก็ไต่ยีนเสียงพูดคุยนอกเรือน

ฉู่จวินหลันคว้าเสื้อคลุมมาสวม ก่อนจะผลักประตูออกไป
ยีนไต้ระเบียง เห็นหยวนคังหู่เดินกลับเข้ามาอย่างเร่งรีบ บนเส้น
ผมและปามีหิมะเกาะ ไม่รู้ว่าเริ่มตกตั้งแต่เมื่อใด

“ท่านลุงหยวนกลับมาแล้วหรือ”

เดิมที่หยวนคังหู่ตั้งใจจะไปพบฉู่หวาดึง แต่เมื่อเห็นฉู่-
จวินหลันยืนรอรอยู่ ก็อดรู้สึกเก้อเขินไม่ได้

“ใช่แล้ว”

“เหตุใดถึงนานนัก คนแค่สามคนคงไม่ได้ลำบากท่านลุงขนาดนั้นกระมัง”

“พูดอย่างนั้นไม่ได้” หยวนคังหู่เดินขึ้นมาบนกระเบียง แล้วปิดหิมะบนเสื่อออก “เพราะครั้งนี้ไม่ใช่ข้าที่ลงมือ”

“หืม” ฉู่จวินหันเลิกลึกคิ้วอย่างแปลกใจ “ท่านจะบอกว่าเกิดเรื่องกับพวกเขา? เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ”

บทที่ 189 เข้ากองทัพ

หยวนคังหู่เกือบเขินเล็กน้อย ลูบจมูกพลาบกล่าวว่า “เดิมทีข้าตั้งใจจะตามไปสั่งสอนพวกเขาสักหน่อย อย่างไรก็ตามซุนชื่อกี้ทำเรื่องชั่วร้ายไว้มาก แต่กลับไม่ถูกลงโทษอย่างสาสม ทว่าไม่นานหลังจากซุนชื่อกี้กลับไปถึงร้านค้าตระกูลซุน ทั้งสามคนก็พากันขึ้นรถม้าออกจากเมือง ด้วยความสงสัยข้าจึงตามไปดู คาดไม่ถึงว่าก่อนจะได้ลงมือ พวกเขาก็ถูกโจรป่าจับตัวไปเสียก่อน”

ฉูจวินหลันเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ “ถูกโจรป่าจับตัวไป?”

ไต้ร่มเงาราชันเช่นนี้ ยังมีเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นได้ช่างโชคร้ายเสียจริง

หยวนคังหู่ตอบ “ใช่แล้ว ข้าตามไปดูถึงรู้ว่าเป็นพวกโจรจากเขาเอ๋อร์หวัง พอแน่ใจว่าพวกนั้นจับตัวพวกซุนชื่อกี้ไป ข้าก็กลับมาทันที”

“ทำไม่เล่า” ฉู่จวินหลันเอ่ยถามด้วยความอยากรู้

“คุณหนูสามอาจยังไม่รู้ พวกโจรจากเขาเออร์หวังนะ ไม่เหมือนโจรทั่วไป พวกเขาไม่ปล้นชิงทรัพย์ แต่จะจับคนไปใช้งานบนเขา ไม่ว่าจะปั้นต๋าย ทอผ้า ถางเขา ทำไร่ หรือเลี้ยงสัตว์ ล้วนทำทั้งสิ้น ชุนซื่อซันเขาไปมีแต่จะถูกใช้งานจนหมดแรง ขำคิดดูแล้ว คนเช่นนางหากได้ล้มรสความยากลำบากเสียบ้าง คงดีกว่าฆ่าให้ตายเสียอีก”

ฉู่จวินหลันตกตะลึง คาดไม่ถึงว่าเรื่องจะเป็นเช่นนั้น

“คุณหนูสามคิดจะไปช่วยพวกนางหรือ” หยวนคังหู่เห็น ฉู่จวินหลันเงี้ยวไป จึงถามหยิ่งเชิง

ฉู่จวินหลันกระชับเสื่อคลุม ใบหน้าแดงเรื่อเพราะลมหนาว “ท่านลุงหยวน ขำไม่ใช่คนจิตใจดีอะไร นางเคยจุดไฟเผาขำทั้งเป็น ขำไม่ฆ่านางเสียตอนนี้ก็ถือว่าเป็นบุญแล้ว”

หยวนคังหู่พยักหน้าพลางยิ้ม “ขำก็คิดเช่นนั้น คุณหนูสาม ไม่ฆ่านาง ถือว่าเมตตาแล้ว”

ระหว่างที่ทั้งสองคนกำลังพูดคุยกัน ฉู่หว่าถึงก็เลิกม่าน ผ้าแพรสีน้ำเงินเข้มของห้องโถง กลุ่มไออุ่นสีขาวพลันพวยพุ่ง ออกมา

“จะคุยกันก็เข้ามาข้างในก่อนเถิด ไม่กลัวหนาวกันหรือ”

“พี่ชายใหญ่” ฉู่จวินหลันแลบลิ้นเล็กน้อย แล้วเดินเข้าไป ด้านในพร้อมหยวนคังหู่

ฉู่หว่าถึงยื่นเตาอุ่นมือทองเหลืองของตนให้ฉู่จวินหลัน แล้วรินชาอุ่นให้ทั้งสองคน

เมื่อทั้งสามคนนั่งล้อมเตาถ่านเรียบร้อย หยวนคังหู่ก็เล่า รายละเอียดเพิ่มเติมให้ฉู่หว่าถึงฟัง

ฉู่หว่าถึงก้มมองถ่านไม้ที่กลายเป็นสีขาวในเตาเงิบๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า “ช่างเถิด ปล่อยให้เป็นที่ไปตามกรรม แล้วกัน”

ฉู่จวินหลันประคองเตาอุ่นมือไว้ในอ้อมแขน ความร้อน จากฝ่ามือและขาแผ่กระจายไปทั่วร่างจนรู้สึกอบอุ่นอย่างยิ่ง พลันยิ้มละไม

“เจ้าหัวเราะอะไร” ฉูหว่าถึงเห็นนางเหมือนแมวขี้เกียจตัวหนึ่งก็นึกอยากหยอกล้อ “หรือเพราะข้าไม่คิดจะไปช่วยคนเจ้าถึงได้ดีใจเช่นนี้”

“พี่ชายใหญ่พูดอย่างกับว่าข้าเป็นนางมารใจร้ายที่ไม่หวังให้ใครดีขึ้นอย่างนั้นละ” ฉูจวินหลันค้อนใส่เขาทีหนึ่ง อารมณ์ดีจนเอ่ยว่า “พี่ชายใหญ่เปลี่ยนไปเช่นนี้ก็ดีแล้ว อย่างน้อยตอนข้าออกเรือนไปจะได้ไม่ต้องหวังว่าท่านจะใจดีเกินไปจนถูกใครรังแก”

ฉูหว่าถึงฟังแล้วถึงกับเหงื่อตก เมื่อนึกถึงเรื่องราวในอดีตก็อดรู้สึกเสียใจไม่ได้ ว่าครั้งหนึ่งเขาไร้ประโยชน์เพียงใด ถึงทำให้น้องสาวต้องคิดเช่นนี้

ฉูจวินหลันช่างสังเกต พอเห็นสีหน้าฉูหว่าถึงก็รู้ว่าเขาคิดมาก จึงหัวเราะแล้วพูดว่า “พี่ชายใหญ่ การมีเมตตาไม่ใช่ข้อเสีย เพียงอย่าให้ถึงขั้นเมตตาอย่างโง่เขลา ก็พอ ในอนาคตตอนข้าไปอยู่ในจวนอ่อง คงต้องฝากให้ท่านดูแลจวนนี้ ท่านพ่อไม่มีรายได้อะไร จะเหล้าบ่าวรับใช้ที่ต้องเลี้ยงดู ข้าว่าความลำบากยังรออยู่อีกมาก”

ฉันหวังถึงยัมปลอบ “เจ้าใช้ชีวิตกับชื่อจื่อให้ดีเถิด เรื่อง
ในจวนข้าจัดการได้”

แม้ฉันจวนหลังจะยังอดหวังไม่ได้ แต่ใกล้จะปีใหม่แล้ว
นางคิดว่างานแต่งของนางกับเซียวชวีคงใกล้เข้ามาแล้ว

เมื่อไม่มีอนุชุน จวนนี้ก็เหมือนขาดชีวิตชีวาไปถนัดตา
มีเพียงอนุชุนกับฉันเพียงสองคนเท่านั้นที่ยังดูร่าเริง

ฉันอ้วนเงี้ยวเก็บตัวเงียบอยู่ในห้องหลายวัน เวลาบังเอิญ
เจอกันก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ไม่มีการประจบประแจงอย่าง
ที่เคย มักจะหลบหน้าหลบตาเสมอ ฉันจวนหลังไม่ใส่ใจนัก
นางทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด อีกทั้งยังขายบ่าวรับใช้บางส่วน
ออก ในเมื่อหาเงินไม่ได้ ก็ต้องประหยัดเข้าไว้

ทว่าแม้ฉันจวนหลังไม่ใส่ใจ แต่กลับมีบางคนที่ไม่ใส่ใจ

ฉันใจเหลี่ยมให้คนคอยจับตามองความเคลื่อนไหวของ
ฉันจวนหลังอยู่หลายวัน ยิ่งเห็นว่านางไม่ไถ่ถามถึงฉันจวนหลังกับ
ฉันหวาอวินเลย ใจเขาก็ยิ่งไม่สงบ

ฉันเหลืงยัคงจับนึสัยแท้จรังของฉู้จวึนหลัันไม่ไ้
จะว้าร้ายกาจ แต่นางก็ยัมึน้ำใจเอาข้าวมื้อสุ้ดท้ายให้ฮู้นหวังกึน
จะว้าเมตตาทว่านางก็เต้ดขาดเหี้ยมโหดจนเขาลึ้มไม่ลง

บั้ดนี้ฉู้ใจเหลืงถูกปลดจากตำแหน่ง มารดาและ
น้องชายก็หมางเมิน ฮู้สามคนที่อยู่ด้วยกันมาครึ้งค่อนชวีต
คนหนึ่งไม่รู้สวุมเขาให้เขามานานเท้าไร ท้ายที่สุ้ดก็ถูกประหาร
ฮู้กนวางยาจุดไฟเผาบ้าน เลวร้ายจนเขาแค่คึดถึงกัชนลुक

บุตรชายบุตรสาวแท้ๆ ก็ตัดขาดจากเขา ฉู้เมืงอึงกับ
ฉู้หวาจางที่เคยเ็นตุกลักกลายเป็นบ้าวรับใช้ ไร่ฮู้นาคตจะ
ผากผัง บั้ดนี้บุตรชายเพ็ยงคนเดียวที่ยัมึร่วมใจไปกับเขาก็มีแค่
ฉู้หวาววึนเท้าัน

ท่าทีของฉู้จวึนหลัันที่ตุคลุมเครือต่อคนของซุนชื้อ ทำให้
เขาอดสงสัยไม่ไ้ว่านางจะลงมือกับฉู้วึนเจ็ยวและฉู้หวาววึน
เพราะเขาปล่อยซุนชื้อไปหรือไม่

ฉู้วึนเจ็ยวเป็นเพ็ยงสาวไ้ยังพอท้าใจไ้ แต่ฉู้หวาววึน
เป็นบุตรชายของเขา! ไม่ใส่ใจฮู้ไม่เป็นไร แต่เขาจะไม่ใส่ใจ
บุตรชายของตัวเองไ้ด้อย่างไร

คิดไปคิดมา ฉู่ใจเหลือยงก็นึกทางออกที่น่าจะลงตัวที่สุด
ขึ้นมาได้

บ่ายวันนั้นเอง หลังฉู่จวินหลันรับรายงานจากมามา
ผู้ดูแลเรือน ฉู่ๆ ก็ได้ยินเสียงจื่อเยียนกล่าวทักทายจากด้านนอก
อย่างซัดถ้อยซัดคำว่ “การระนายท่าน”

“อืม”

เมื่อม่านผ้าแพรกันหนาวสีเขี้ยวอ่อนแหวกออก ฉู่ใจ-
เหลือยงที่สวมชุดคลุมขนสัตว์ก็เดินเข้ามาโดยซุกมือในแขนเสื้อ
ก่อนจะเงยหน้าแล้วยิ้มละไมอย่างเมตตา

“หลันเจียร์”

“ท่านพ่อมาแล้ว” ฉู่จวินหลันลุกขึ้นต้อนรับด้วยรอยยิ้ม
“เซิญนี่เจ้าคะ” นางลูกจากที่หนึ่ง ขยับตัวหลบแล้วส่งเตาอุ่นมือ
ทองเหลืองห่อผ้าให้ฉู่ใจเหลือยง

“ด้านนอกลมหิมะแรง หากมีธุระ ท่านพ่อแค่ส่งคนมาแจ้ง
ก็พอ เหตุใดต้องลำบากมาด้วยตนเองเช่นนี้ หากเป็นหวัดขึ้นมา
จะทำอย่างไรเจ้าคะ”